

[Steincke.]

tiske eller det mere principielle Synspunkt, thi den første Betragtning, som Hr. Busch-Jensen altsaa anlagde, fører endvidere til at stemme imod det Forslag om Prøveløsladelse, som han i og for sig var en Tilhænger af, og det er en Konsekvens, som jeg ikke finder rigtig tiltalende. Den nysnævnte Ordfører begrundede dette Standpunkt i Folketinget saaledes (Sp. 5303): „Naar Prøveløsladelse var udeladt af Straffelovstillægget, skyldes det ikke, at man miskendte de pædagogiske Hensyn, som har ført til Prøveløsladelse i Straffeloven, men det skyldes Frygten for, at Prøveløsladelse kunde komme til at træde i Virksomhed paa et Tidspunkt, da ikke alle Sagerne var paadømt og der derfor kunde være en Risiko for, at disse prøveløsladte domfældte kunde komme til at virke som et yderligere Uroelement“. Derfor tilføjer han: „Hvis ikke Ændringsforslaget under Nr. 1 ændres, saaledes at vi kan stemme for det, bliver vi nødt til at stemme imod.“

Det næste Spørgsmaal af større Betydning, hvorom der ikke har kunnet opnaas Enighed, var, som jeg nævnte, Fjernelsen af Begrebet „uværdig til almen Tillid“ og Erstatning af det med Ordene: „fortaber de neden for nævnte Rettigheder“. Indførelsen af Begrebet „almen Tillid“ skyldes særlig Professor Hurwitz og den tilsvarende Bestemmelse i norsk Lov. Da der i Hovedsagen er Enighed om, hvilke Rettigheder der i begge Tilfælde kan mistes, drejer Uenigheden sig nærmest om en følelsesmæssig Indstilling: Vilde det ikke under Hensyntagen til disse Forbrydelsers særlige Karakter netop være af Betydning at lægge Vægten over for Offentligheden paa Tabet af „almen Tillid“, eller vil det ikke være rigtigst ikke at indføre Begreber, som umuliggør eller dog vanskeliggør det for vedkommende selv efter endt Straf at vende tilbage til det normale Samfundsliv i det borgerlige Samfund? Ethvert af disse Standpunkter kan forsvares, og mit Parti har altsaa i Øjeblikket fundet, at det første Synspunkt var det naturligste baade efter disse Forbrydelsers Karakter, og saaledes som man ser paa det i Almenheden for Tiden. Men i øvrigt tiltræder man jo de enkelte Bestemmelser om Rettighedsfortabelser i § 6, Stk. 1, Nr. 1—8.

Overhovedet vil man efter det foregaaende have forstaaet, at mit Parti er enig med Flertallet om baade det strafbares Omraade, om Straffenes Størrelse, det vil sige den nuværende Domspraksis, og om en Række Ændringer, der alle er foreslaaet af

Justitsministeren og tiltraadt af Udvalget og at Uenigheden i Virkeligheden stammer fra det forskellige Syn paa Nødvendigheden af at ændre Minimumsstraffen og de deraf følgende Konsekvenser med Hensyn til Ændringerne til Lovens § 3, Stk. 3 og 4, § 6, Stk. 1, og det foreliggende Lovforslags § 2, samt endelig § 16 om Fjernelsen af Begrebet „almen Tillid“. Ogsaa paa enkelte andre Punkter har mit Parti i Folketinget taget Afstand fra de foreslaaede Ændringer.

Det drejer sig først om § 8, Ændringsforslag Nr. 9, som jo gaar ud paa, at Straffen ikke kan sættes lavere end den i Borgerlig Straffelov for vedkommende Handling foreskrevne Minimumsstraf. Man ændrer derved den gældende Bestemmelse om, at Straffen ikke kan sættes lavere end til det dobbelte af den foreskrevne Minimumsstraf, men da Straffelovstillæggets Bestemmelser om Straffens Størrelse synes at have virket forsvarligt, mener man ikke at kunne stemme for dette Ændringsforslag.

Endvidere henfører den gældende Lov § 9 Handlinger, som er strafbare efter Borgerlig Straffelovs Kap. 14—29, til Paadømmelse efter Straffelovstillægget, hvis Gerningsmanden ved Handlingens Foretagelse var iført tysk Uniform eller i øvrigt paa groft anstødelig Vis har udnyttet de af Besættelsen fremkaldte særlige Forhold. Her foreslaas det ved Ændringsforslag Nr. 10, at der tilføjes en Bestemmelse om, at Straffen ikke kan blive under den i Borgerlig Straffelov for vedkommende Handling foreskrevne Mindstestraf. Ændringen bevirker, at Handlinger, som er strafbare efter Borgerlig Straffelov, ikke skal kunne henføres under en strengere Strafferamme, selv om der kommer det yderst kvalificerende Moment til, at Gerningsmanden enten har været i tysk Uniform eller paa anden Maade har optraadt yderst uheldigt. Heller ikke denne Ændring kan vi tiltræde.

Endelig anser vi heller ikke Ændringsforslag til § 10, Stk. 2 a og b, som rimeligt, men om disse og enkelte andre Detailbestemmelser kan vi nærmere forhandle i det Udvalg, som jeg ved disse Forhandlingers Slutning skal tillade mig at foreslaa nedsat.

Endnu paahviler det mig at tage Stilling til Lovforslaget om Ændringer i Retsplejeloven, som kort gaar ud paa, saaledes som nævnt af den højtærede Justitsminister, at aabne en vis Adgang til at udnævne Domsmand uden for Retten og til, at Kendelser og Beslutninger kan paakæres af Anklagemyndigheden. Dette lille Lovforslag kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale.